

TESTIMONY ID: 1597

AGE: 61

AGE RANGE: 61-65

GENDER: f

MARITAL STATUS: single

REGION: Kharkiv region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: yes

FAMILY TRAUMA: Holodomor

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2023-07-20

DATE RANGE: 2023 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I didn't fully believe there could be such a terrible, bloody, and cruel war. We all know about Donbas, and many of us have acquaintances from there, so we thought that if something were to happen, it would be an escalation or something like that. But we could not imagine there would be so much iron and weapons flying at us!

On that first day, I went to work as usual. My working day started at seven in the morning, so I was already getting ready at five. I received a call from my daughter, who also lived in [CITY1] but closer to [CITY2], an area destroyed during the full-scale invasion. She said she was scared and didn't know what was going on. I began to listen and heard sounds as if the walls were shaking, although I was much further away from that area!

We talked, and both continued to get to work. But later the director called and said that we were not working. So, I went to visit a friend, and he and I wanted to take our daughter to our place, but it was quiet then, and she refused to go.

However, the next day, they started shooting harder, and the next day, even harder, and the friend could no longer come to her, so we waited for a taxi. But it was very difficult - you only had to wait for a free driver through the application, because all the taxis were busy.

So, after waiting for a taxi, my daughter and son came to my place, and we lived like that for several days until we decided to leave the city. From the first day, the house my daughter used to live in, from which she moved literally a month before the war, came under terrible shelling. She showed me scary footage of a destroyed driveway at night in the snow and cold.

In the literal sense, she was very lucky that her mother-in-law asked her to move out of there.

After moving from the city, we lived in the region for a while, but the news was getting worse and worse. My youngest daughter panicked a lot, and we left for the Western part of Ukraine. We still live here and wait for Victory.

Of course, it is difficult to remember all this; I still have nightmares about the war. But I understand that some people have a much harder time like those who survived the occupation or lost loved ones. It scares me to imagine what our soldiers have to go through, in the cold or the heat, under fire from the enemy. I am most worried about them now.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 1597

ВІК: 61

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 61-65

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: неодружений/а

ОБЛАСТЬ: Харківська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Так

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2023-07-20

Проміжок часу: 2023 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Я до кінця не вірила, що може бути така страшна, така кровопролитна та жорстока війна. Всі ми знаємо про Донбас і у багатьох з нас є знайомі звідти, то ж ми думали, якщо й щось буде, то загострення там або щось на кшталт того. Але ми й представити не могли, що буде така кількість заліза, стільки зброї летіти на нас!

В той перший день я як звично збиралась на роботу. У мене робочий день починався о сьомій ранку, то ж о п'ятій я вже збиралася. До мене зателефонувала дочка, яка жила теж у [МІСТО1], але ближче до [МІСТО2], району, який було зруйновано під час повномасштабного вторгнення. Вона сказала, що їй страшно й вона не знає, що коїться. Я стала прислухатися й почула теж звуки, ніби стіни тремтіли, хоча я була набагато далі від того району!

Ми поговорили та обидві продовжили збиратися до роботи. Але згодом зателефонувала директорка й сказала, що не працюємо. То ж я пішла до

друга в гості й ми разом з ним хотіли забрати доньку до себе, але в той час було затишшя й вона відмовилася їхати.

Однак, наступного дня почали стріляти сильніше, а наступного ще сильніше, та друг вже не міг до неї приїхати, то ж ми чекали на таксі. Але це було дуже важко – треба було лише через застосунок чекати вільного водія, бо всі таксі були зайняті.

Отже, дочекавшись таксі, дочка з сином приїхала до мене і так ми жили декілька днів, поки не вирішили виїхати з міста.

З першого дня дім, в якому раніше жила дочка й з якого переїхала буквально за місяць до війни потрапив під страшенні обстріли. Вона мені показала страшні кадри зруйнованого під'їзду вночі посеред снігу й холоду.

В буквальному сенсі, їй дуже пощастило, що свекруха попросила її переїхати звідти.

Переїхавши з міста, ми трохи пожили в області, але новини були все страшніше й страшніше. Молодша донька сильно панікувала і ми виїхали до Західної частини України. Тут і живемо досі та чекаємо Перемоги.

Звісно, пригадувати все це важко, мені досі сняться жахи про війну. Але я розумію, що є люди, яким набагато важче, тим, хто пережив окупацію, чи втратив близьких. Мені страшно уявляти, що приходить ся переживати нашим військовим, в холоді або спеці, під обстрілами ворога. Найбільше зараз я переживаю за них.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.